

ZOON VAN HAMAS

WAARGEBEURD VERHAAL VAN

TERREUR, VERRAAD, POLITIEKE INTRIGES

EN ONMOGELIJKE KEUZES

MOSAB HASSAN YOUSEF

MET RON BRACKIN

*Aan mijn geliefde vader en mijn gewonde familie
Aan de slachtoffers van het Palestijns-Israëliisch conflict
Aan elk mensenleven dat mijn God heeft gered*

Lieve familieleden, ik ben heel trots op jullie. Alleen God begrijpt waar jullie doorheen zijn gegaan.

Ik realiseer me dat ik jullie, door wat ik heb gedaan, een zoveelste diepe wond heb toegebracht, die in dit leven misschien niet meer zal helen en met welke schande jullie misschien voor altijd moeten leven.

Ik had een held kunnen zijn. Ik had ervoor kunnen zorgen dat mijn volk trots was op mij. Ik wist naar wat voor held mijn mensen zochten: een strijder die zijn leven in dienst van zijn land stelt. Generaties lang zouden ze mijn verhaal hebben verteld en voor eeuwig trots op me zijn geweest, zelfs als ik in die strijd het leven had verloren. Maar in werkelijkheid zou ik allesbehalve een held zijn geweest.

In plaats daarvan ben ik een verrader geworden in de ogen van mijn volk. Hoewel jullie eens trots op mij waren, ben ik nu alleen maar een bron van schande. Hoewel ik eens de koninklijke prins was, ben ik nu een vreemdeling in een ver land, vechtend tegen vijanden als eenzaamheid en duisternis.

Ik weet dat jullie mij als een verrader beschouwen. Begrijp alsjeblieft dat ik niet *jullie* wilde verraden, maar jullie ideeën over een held. Er zal pas vrede komen als de volken in het Midden-Oosten – zowel Joden als Arabieren – iets beginnen te begrijpen van wat ik nu begrijp. En als mijn Heer werd verworpen omdat Hij de wereld heeft gered van de hel, dan zit ik er niet mee om een verworpene te zijn!

Ik weet niet wat de toekomst zal brengen, maar ik weet wel dat ik niet bang ben. Ik wil jullie nu iets geven wat mij tot hier-toe heeft geholpen te overleven: alle schuld en schaamte waar ik al die jaren onder gebukt ben gegaan, is een geringe prijs als daarmee zelfs maar één onschuldig mensenleven wordt gered.

Hoeveel mensen zullen waarden wat ik heb gedaan? Niet zo veel. Maar dat geeft niet. Ik geloofde in wat ik deed en daar geloof ik nog steeds in. Meer heb ik niet om mij gaande te houden op deze lange reis. Iedere druppel onschuldig bloed die niet heeft gevloeid, geeft mij hoop om door te gaan tot aan de laatste dag.

Ik heb betaald, jullie hebben betaald, maar de rekeningen van oorlog en vrede blijven komen. Ik bid dat God met ons allen is en geeft wat wij nodig hebben om deze zware last te dragen.

*Vol liefde,
jullie zoon*

INHOUD

Kaart van Israël en de bezette gebieden	9
Over dit boek	10
Woord vooraf	11
HOOFDSTUK 1	Gearresteerd 14
HOOFDSTUK 2	De geloofsladder 18
HOOFDSTUK 3	Moslimbroederschap 26
HOOFDSTUK 4	Stenen gooien 34
HOOFDSTUK 5	Overleven 43
HOOFDSTUK 6	Thuiskomst van een held 50
HOOFDSTUK 7	Radicalisering 56
HOOFDSTUK 8	Olie op het vuur 60
HOOFDSTUK 9	Wapens 71
HOOFDSTUK 10	Het slachthuis 78
HOOFDSTUK 11	Het aanbod 87
HOOFDSTUK 12	Nummer 823 97
HOOFDSTUK 13	Vertrouw niemand 105
HOOFDSTUK 14	Oproer 114
HOOFDSTUK 15	Onderweg naar Damascus 122
HOOFDSTUK 16	Tweede Intifada 134
HOOFDSTUK 17	Undercover 144
HOOFDSTUK 18	Most wanted 155
HOOFDSTUK 19	Schoenen 163

HOOFDSTUK 20	Verscheurd	172
HOOFDSTUK 21	Het spel	179
HOOFDSTUK 22	Operatie Defensieve Shield	190
HOOFDSTUK 23	Bovennatuurlijke bescherming	199
HOOFDSTUK 24	Verzekerde bewaring	207
HOOFDSTUK 25	Saleh	218
HOOFDSTUK 26	Visie voor Hamas	230
HOOFDSTUK 27	Afscheid	239

Epiloog 249

Terugblik 252

De spelers 257

Verklarende woordenlijst 261

Tijdslijn 265

Noten 268

ISRAËL EN DE BEZETTE GEBIEDEN

OVER DIT BOEK

Tijd is een doorgetrokken streep – een lijn tussen geboorte en dood. Maar gebeurtenissen lijken meer op een Perzisch tapijt: duizenden rijk gekleurde draden, geweven in complexe patronen en afbeeldingen. Iedere poging om de gebeurtenissen in zuiver chronologische volgorde te plaatsen, is als het lostrekken van de draden en ze naast elkaar neerleggen. Dat maakt het misschien eenvoudiger, maar je verliest het ontwerp.

De gebeurtenissen in dit boek zijn mijn beste herinneringen, gesorteerd uit de draaikolk van mijn leven in de bezette gebieden van Israël. Ik heb ze aan elkaar gesmeed zoals ze zich aandienen: in volgorde en samenhang.

Om je de nodige referentiepunten te geven en als leeswijzer bij de Arabische namen en uitdrukkingen, heb ik de volgende bijlagen toegevoegd: een korte tijdslijn, een verklarende woordenlijst en een overzicht van (hoofdrol)spelers.

Om veiligheidsredenen heb ik bewust veel details weggelaten uit de verslagen van gevoelige operaties die zijn uitgevoerd door Sjin Bet, de Israëliische Veiligheidsdienst. De informatie die in dit boek openbaar wordt gemaakt, bedreigt op geen enkele manier de voortgaande, mondiale oorlog tegen terrorisme, waarin Israël een leidende rol speelt.

Ten slotte: *Zoon van Hamas* is net als de geschiedenis van het Midden-Oosten een voortgaand verhaal. Daarom nodig ik jullie uit om op de hoogte te blijven via mijn blog op <http://www.sonofhamas.com>, waar ik mijn inzichten uiteenzet over baanbrekende regionale ontwikkelingen.

Mosab Hassan Yousef

WOORD VOORAF

Vrede in het Midden-Oosten is al meer dan vijftig jaar de heilige graal voor diplomaten, premiers en presidenten. Ieder nieuw gezicht op het wereldtoneel meent dat hij of zij degene is die het Arabisch-Israëliësch conflict tot een oplossing zal weten te brengen. En de een na de ander faalt net zo jammerlijk en volkomen als alle anderen voor hem of haar.

Feit is dat maar weinig westerlingen tot een goed begrip kunnen komen van de situatie in het Midden-Oosten en zijn bevolking. Maar ik ben er één van – dankzij een meer dan uniek perspectief. Ik ben namelijk afkomstig uit dat gebied en uit dat conflict. Ik ben een kind van de islam en de zoon van een veroordeelde terrorist. Ik ben ook een volgeling van Jezus.

Voor mijn twintigste zag ik dingen die niemand ooit zou moeten meemaken: mensonterende armoede, machtsmisbruik, martelingen en dood. Ik was getuige van onderhandelingen achter de schermen tussen leiders in het Midden-Oosten, waarvan de uitkomsten alle journaals haalden. Ik werd vertrouwd tot in de hoogste regionen van Hamas en deed mee aan de intifada. Ik zat gevangen in enkele van de meest gevreesde Israëliësch gevangenis. En zoals je zult zien, heb ik keuzes gemaakt die mij tot een verrader hebben gemaakt in de ogen van de mensen die ik liefheb.

Mijn onwaarschijnlijke reis heeft me op donkere plaatsen gebracht en deelgenoot gemaakt van buitengewone geheimen. Een aantal van deze lang verborgen geheimen zullen op de bladzijden van dit boek ten slotte worden geopenbaard. Deze geheimen brengen gebeurtenissen en processen aan het licht die tot dusver slechts bekend waren bij een handjevol onduidelijke individuen.

De openbaring van deze waarheden zal waarschijnlijk de nodige

schokgolven teweegbrengen in sommige delen van het Midden-Oosten, maar ik hoop dat ze ook zullen leiden tot troost en rouwverwerking voor de families van de vele slachtoffers in dit slepende conflict.

In mijn huidige contacten met Amerikanen valt het me op dat velen van hen talloze vragen hebben over het Arabisch-Israëliësch conflict, maar dat ze maar heel weinig antwoorden hebben en zelfs nog minder adequate informatie. Ik hoor vragen als:

- ‘Waarom kunnen de mensen in het Midden-Oosten niet gewoon naast elkaar leven?’
- ‘Wie hebben er nou gelijk – de Israëli’s of de Palestijnen?’
- ‘Van wie is het land nou eigenlijk? Waarom gaan de Palestijnen niet gewoon in een ander Arabisch land wonen?’
- ‘Waarom geeft Israël het land niet terug dat het in 1967 heeft veroverd in de Zesdaagse Oorlog?’
- ‘Waarom wonen er nog zo veel Palestijnen in vluchtelingenkampen? Waarom hebben ze geen eigen staat?’
- ‘Waarom koesteren de Palestijnen zo’n haat jegens Israël?’
- ‘Hoe kan Israël zichzelf beschermen tegen zelfmoordaanslagen en eindeloze raketaanvallen?’

Dit zijn stuk voor stuk goede vragen. Maar ze komen geen van alle bij de kern van de kwestie, bij de wortel van het probleem. Het huidige conflict gaat terug tot de tweedracht tussen Sara en Hagar, die in het eerste Bijbelboek wordt beschreven. Om de politieke en culturele werkelijkheden te begrijpen, hoef je echt niet veel verder terug dan de periode volgend op de Eerste Wereldoorlog.

De Palestijnse gebieden, al eeuwenlang de nationale thuishaven voor het Palestijnse volk, vielen na de oorlog onder Brits mandaat. En de Britse regering poneerde in de Balfour-verklaring van 1917 een merkwaardig concept voor dit gebied: ‘Harer Majesteits regering staat welwillend tegenover de vestiging van een nationaal huis voor het Joodse volk in Palestina.’

Aangemoedigd door de Engelse regering stroomden honderdduizenden Joodse immigranten, voornamelijk afkomstig uit Oost-

Europa, naar de Palestijnse gebieden. Botsingen tussen Joden en Arabieren konden niet uitblijven.

In 1948 werd Israël een onafhankelijke natie. Maar de Palestijnse gebieden bleven wat ze waren: niet-zelfstandige gebieden. Omdat er geen grondwet was die nog een schijn van orde zou kunnen ophouden, werd de religieuze wet de hoogste autoriteit. En als iedereen vrij is om de wet zo te interpreteren en toe te passen als hem goeddunkt, ontstaat er chaos. Het conflict in het Midden-Oosten komt op een buitenstaander over als getouwtrek over een klein strookje land. Maar het echte probleem is dat nog nooit iemand het echte probleem heeft begrepen. En als gevolg daarvan gaan onderhandelaars van Camp David tot Oslo vol vertrouwen door met het spalken van de armen en benen van een hartpatiënt.

Begrijp me alsjeblieft goed. Ik heb dit boek niet geschreven omdat ik slimmer meen te zijn dan de grote denkers die onze tijd heeft voortgebracht. Dat ben ik niet. Maar ik geloof dat God mij een uniek perspectief heeft gegeven door mij een schijnbaar onoplosbaar conflict van verschillende kanten te laten zien. Mijn leven is net zo verdeeld als dat waanzinnige stukje grond langs de Middellandse Zee dat *Israël* wordt genoemd door de één, *Palestina* door de ander en *de bezette gebieden* door een derde.

Mijn bedoeling met dit boek is de ware toedracht rond enkele sleutelgebeurtenissen weer te geven, een aantal geheimen te onthullen en – als alles goed gaat – jullie te bemoedigen met de hoop dat het onmogelijke haalbaar is.

HOOFDSTUK 1

GEARRESTEERD

1996

Ik stuurde mijn kleine, witte Subaru een blinde hoek om op één van de nauwe straatjes die uitkwamen op de hoofdweg buiten de stad Ramallah op de Westelijke Jordaanoever. Voorzichtig remmend reed ik langzaam op een van de talloze controleposten af, die her en der langs de wegen van en naar Jeruzalem liggen.

‘Zet de motor uit! Stoppen!’ brulde iemand in gebroken Arabisch.

Zonder enige waarschuwing sprongen er zes Israëliëse soldaten uit de bosjes en versperden mij de weg. Ze droegen allemaal een machinegeweer en die waren stuk voor stuk op mijn hoofd gericht.

Er welde paniek in mij op. Ik bracht de auto tot stilstand en gooide de sleutels door het open raam.

‘Eruit! Eruit!’

Eén van de mannen verspilde geen seconde, rukte de deur open en gooide mij op de stoffige grond. Ik had amper de tijd om mijn armen over mijn hoofd te leggen voordat ze me begonnen te slaan. Ik probeerde mijn hoofd te beschermen, maar de zware laarzen van de soldaten vonden wel andere mikpunten: ribben, nieren, rug, nek, schedel.

Twee van de mannen rukten mij overeind en sleepten me naar de controlepost, waar ik achter een barricade van cement op mijn knieën werd gedwongen. Mijn handen werden vastgebonden op

mijn rug met een scherp plastic snoer, dat ze veel te strak vastknoopten. Iemand deed me een blinddoek voor en gooide me op de grond achterin een jeep. Met een mengeling van angst en woede vroeg ik me af waar ze mij mee naartoe namen en hoelang ik van het toneel verdwenen zou zijn. Ik was amper achttien jaar en over niet meer dan een paar weken zou ik eindexamen doen van de middelbare school. Wat ging er met mij gebeuren?

Na een vrij korte rit kwam de jeep tot stilstand. Een soldaat trok mij uit de achterbak en deed mijn blinddoek af. Knipperend tegen het felle zonlicht, realiseerde ik me dat we op de *Ofer Army*-basis waren; één van de grootste en best beveiligde militaire bolwerken op de Westoever.

Terwijl we naar het hoofdgebouw liepen kwamen we langs diverse gepantserde tanks, die bedekt waren met waterdichte canvaskleden. Die monsterachtige bulten hadden me altijd geïntrigeerd als ik ze van buiten de poort zag staan. Ze leken grote, gedrochtachtige zwerfkeien.

Toen we eenmaal in het gebouw waren werden we opgewacht door een arts, die mij een snelle inspectiedreun toediende, waarschijnlijk om vast te stellen of ik in staat was een ondervraging te ondergaan. Kennelijk had ik de test goed doorstaan, want een paar minuten later werden de handboeien en de blinddoek weer aangebracht en werd ik opnieuw de jeep in geschoven. Toen ik mijn lichaam wat probeerde te draaien om het aan te passen aan een ruimte die normaal gesproken gereserveerd wordt voor iemands voeten, zette een vlezige soldaat zijn laars vierkant op mijn heup en drukte de loop van zijn M16 geweer op mijn borst. De bodem van het voertuig was doortrokken van de hete walm van benzinedampen, die mijn keel dichtknepen. Telkens als ik mijn verkrampde positie wat probeerde aan te passen, stak de soldaat de geweerloop dieper in mijn borst.

Plotseling schoot er een stekende pijn door mijn lichaam die mijn tenen verkrampde. Het was alsof er een raket ontplofte in mijn schedel. De kracht van de klap was afkomstig van de voorstoel en ik realiseerde me dat een van de soldaten mij met zijn geweerkolf tegen het hoofd moest hebben geslagen. Maar voordat ik de kans had

mezelf te beschermen sloeg hij me opnieuw, deze keer nog harder en precies in mijn oog. Ik probeerde me buiten zijn bereik te bewegen, maar de soldaat die mij als voetenbank gebruikte, trok me in zittende positie. 'Geen beweging of ik schiet je dood!' schreeuwde hij. Maar elke keer dat zijn makker naar mij uithaalde, stuitte ik tegen wil en dank heen en weer door het geweld. Ik kon er niets aan doen.

Onder de blinddoek begon mijn oog dicht te zwellen en mijn gezicht voelde als verdoofd. Er was geen bloedsomloop meer in mijn benen. Ik had nog nooit zo'n pijn gehad. Maar erger dan de fysieke pijn was de verschrikking om overgeleverd te zijn aan de genade van iets wat genadeloos was, iets rauws en onmenselijks. Het duizelde me terwijl ik probeerde de motieven van mijn martelaars te doorgronden. Vechten en doden vanuit haat, woede, wraak of zelfs noodzaak, dat begreep ik. Maar ik had geen verzet geboden. Ik had alle bevelen opgevolgd. Ik was geen bedreiging voor hen. Ik was vastgebonden, geblinddoekt en ongewapend. Wat bezieldde deze mensen dat ze er zo veel plezier in hadden om mij te pijnigen? Zelfs het meest primitieve beest doodt met een reden, niet als tijdverdrijf.

Ik dacht aan mijn moeder en hoe ze zich zou voelen als ze hoorde dat ik was gearresteerd. Omdat mijn vader al in een Israëliëse gevangenis zat, was ik de man in ons gezin. Zou ik maanden en jaren gevangen worden gehouden, net als hij? Hoe moest mijn moeder het redden als ik er ook niet meer was? Ik begon te begrijpen wat er altijd door mijn vader heen ging – bezorgd over zijn gezin en gekweld door de wetenschap dat wij over hem in zaten. De tranen sprongen in mijn ogen toen ik mij het gezicht van mijn moeder voor de geest haalde.

Ook vroeg ik me af of al mijn jaren op de middelbare school nu in rook dreigden op te gaan. Als ik inderdaad onderweg was naar een Israëliëse gevangenis, dan zou ik volgende maand mijn eindexamens missen. Zelfs tijdens de voortdurende slagenregen raasde er een stortvloed aan vragen door mijn gedachten: *Waarom doen jullie mij dit aan? Wat heb ik misdaan? Ik ben geen terrorist hoor! Ik ben nog een kind. Waarom tuigen jullie mij zo af?*

Ik ben er aardig zeker van dat ik verscheidene keren flauwviel, maar elke keer dat ik bijkwam waren de soldaten er nog en ging het aflossen door. Ik kon de klappen niet ontwijken. Schreeuwen was het enige wat ik kon. Achter in mijn keel voelde ik gal opkomen; ik kokhalsde en braakte mijzelf onder.

Voordat ik het bewustzijn verloor, voelde ik een diepe wanhoop. Was dit het einde? Zou ik doodgaan nog voordat mijn leven echt was begonnen?

TERREUR, VERRAAD, POLITIEKE INTRIGES

- Wat gaat er schuil achter het masker van Hamas?
- Is er hoop voor het Palestijnse volk?
- Bestaat er een oplossing voor het Palestina-conflict?
- Wat gebeurt er in Israëliische gevangenen?

De Groene Prins werd hij genoemd. Palestijn en toegewijd moslim. Zoon en beoogd opvolger van één van de meest vooraanstaande Hamasleiders. Insider in de Palestijnse politiek. Hij onderging Israëliische gevangenschap en martelingen. Uit liefde voor zijn volk sloot hij een pact met Sjin Bet, de Israëliische geheime dienst en spioneerde voor Israël. Hij trotseerde de toorn van familie en vrienden door christen te worden.

Mosab Hassan Yousef woont in verband met zijn persoonlijke veiligheid op een geheim adres in Californië.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 320/717

ISBN 978 90 435 2170 3

9 789043 521703